

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

ANNE BISHOP

GRIJZE
OGEN

DE ANDEREN BOEK 4

ANNE BISHOP

**GRIJZE
OGEN**

De Anderen boek 4

De Fontein

1

Zondag, 5 juni

Het zoete bloed heeft dingen veranderd. Jullie zijn door haar veranderd. We zijn geïntrigeerd door de mensen die zich in jullie Stadspark hebben verzameld, dus we zullen jullie nog wat tijd geven om te beslissen hoeveel mens de terra indigene zullen behouden.

Simon Wolfgard, de leider van het Stadspark van Lakeside, staaarde naar het plafond van zijn slaapkamer; de waarschuwendende en tegelijk dreigende woorden maakten slaap onmogelijk, zoals ze dat al een paar nachten deden.

De woorden waren niet het enige wat slaap onmogelijk maakte. Dingen uitstellen was een menselijke eigenschap en in de afgelopen weken had hij ontdekt dat deze een heel volhardende greep had. Wolven stelden nooit iets uit. Wanneer de roedel eten nodig had, gingen ze op jacht. Ze verzonnen geen smoezen en bedachten geen onbelangrijke bezigheden die niet per se meteen hoefden te worden gedaan. Ze begonnen gewoon aan de taak van zorgen voor de wezens die op hun beurt voor hen zorgden.

Ik wilde dat Meg eerst genas van de snede die ze vorige week had aangebracht. Ik wilde haar tijd geven voordat ik haar vroeg een deel van de last van deze beslissingen op zich te nemen. Ze is de Baanbreker die manieren zoekt om de andere cassandra sangue te laten overleven. Ze heeft vierentwintig jaar lang geen beslissingen mogen nemen voor zichzelf of voor anderen, en nu wordt er opeens van haar verwacht dat ze allerlei belangrijke beslissingen neemt die het verschil kunnen betekenen tussen leven en dood voor... ja, voor wie? De andere bloedprofeten? Alle mensen die in Thaisia wonen?

Simon draaide zich om en gromde alsof hij zijn gedachten daarmee kon verjagen. Hij deed zijn ogen dicht en drukte zijn gezicht tegen zijn kussen, vastbesloten nog wat te slapen. Helaas waren zijn gedachten uitstekende jagers die zijn slaap verslonden.

We zullen jullie nog wat tijd geven om te beslissen hoeveel mens de terra indigene zullen behouden.

De afgelopen week had hij smoezen verzonnen voor de anderen van de Raad van het Stadspark en zichzelf, en zij hadden toegestaan dat hij die smoezen bedacht, omdat niemand van hen – Vlad, Henry noch Tess – aan Meg wilde vertellen wat er werkelijk op het spel stond. Maar tijd was net als Megs vreemde, tere huid iets wat hij niet langer mocht verspillen.

Simon liet zich op zijn andere zij rollen en staaarde naar het raam. Toen hij zijn hoofd ophief, hadden zijn oren hun Wolfenvorm aangenomen en waren ze gespist om de geluiden van buiten beter op te vangen.

Mussen. Het eerste slaperige getsjilp dat het begin van de dageraad aankondigde wanneer de lucht van zwart in grijs veranderde.

Ochtend.

Simon duwde de kluwen van lakens weg en liep haastig naar de badkamer om te plassen. Tijdens het wassen van zijn handen wierp hij een blik over zijn schouder. Moest hij douchen? Hij boog zijn hoofd en rook even aan zichzelf. Hij rook als een gezonde Wolf. Dus zou hij later wel douchen, voordat hij te maken kreeg met meer mensen dan de ene mens die zijn bijzondere vriendin was. Bovendien zou zij ook geen douche nemen.

Hij deed een stap bij de wasbak vandaan en bleef staan. Een keer niet douchen was tot daaraan toe, maar de menselijke mond produceerde 's ochtends geuren die zo sterk waren dat ze elk direct contact ontmoedigden.

Simon deed tandpasta op zijn tandenborstel en terwijl hij zijn tanden poetste, keek hij aandachtig naar zijn spiegelbeeld in de spiegel. Donker haar dat erg lang en ruig begon te worden – daar moest hij iets aan doen voordat de bezoekers in het Stadspark aankwamen. Huid die licht gebruind was door zijn werk zonder shirt in de buitenlucht. En de amberkleurige ogen van een Wolf. Of hij nu in zijn mensenhuid was of in zijn Wolfvengedaante, de ogen veranderden nooit.

Hij spoelde zijn mond en wilde de tandenborstel al terugleggen in het medicijnkastje boven de wastafel. Hij keek nog even naar zijn

spiegelbeeld en trok zijn lippen op om zijn tanden te kunnen zien.

Nee, de ogen veranderden niet wanneer hij zijn Wolvengedaante aannam, maar...

Nadat hij zijn hoofd zijn Wolvenvorm had laten aannemen, deed hij opnieuw tandpasta op zijn tandenborstel en begon hij zijn andere, betere set tanden te poetsen. Hij gromde, want een Wolfenmond was er niet op gebouwd om te spoelen en te spugen. Uiteindelijk moest hij zich over de wasbak buigen en bekert water over zijn tanden en tong gieten, zodat niemand zou denken dat hij schuimbekte.

‘De volgende keer kauw ik net als anders weer gewoon op een takje,’ mopperde hij chagrijnig nadat hij zich weer helemaal in zijn mensengedaante had veranderd.

Hij liep terug naar de slaapkamer om daar een spijkerbroek en een T-shirt aan te trekken. Daarna liep hij naar het raam en drukte hij zijn gezicht tegen de ruit. Het was buiten fris genoeg voor sokken en sportschoenen – en een sweatshirt, aangezien hij Megs snelheid zou aanhouden, niet die van hemzelf.

Nadat hij zich had aangekleed, pakte hij zijn sleutels uit het schaal-tje op de ladekast en verliet hij zijn appartement door de deur die uitkwam op de gang aan de achterkant die hij met Meg deelde. Hij maakte het slot van haar keukendeur open en duwde de deur voorzichtig open. Soms deed ze de grendel erop voor extra veiligheid en het zou hem een hele berg ellende opleveren als hij haar deur per ongeluk kapotmaakte.

Hij had al genoeg ellende veroorzaakt toen hij haar deur die ene keer met opzet had opengebroken.

Geen grendel. Mooi.

Simon glipte Megs keuken in en deed de deur zachtjes achter zich dicht. Toen liep hij naar haar slaapkamer.

Door het gedeeltelijk openstaande raam waaide een zacht briesje naar binnen dat speelde met de zomergordijnen die de vrouwenroedel – Megs mensenvrienden – haar had helpen kopen en ophangen. Door het raam kwam ook het ochtendlicht naar binnen, zodat hij goed zicht had op de vrouw die opgerold onder het beddengoed lag.

Had ze het koud? Als hij de vorige avond bij haar was gebleven, had ze het nu niet koud gehad.

‘Meg?’ Hij gaf voorzichtig een duwtje tegen haar schouder, omdat ze kon trappen als een eland wanneer ze bang was. ‘Tijd om op te staan, Meg.’

Ze kreunde en kroop nog wat dieper weg onder het beddengoed tot alleen haar kruin zichtbaar was.

De verkeerde reactie.

Met een uitgestoken hand om een eventuele trap af te weren legde Simon zijn andere hand op haar heup en drukte hij haar een paar keer tegen de matras.

‘Wat is er? Wat is er?’ Het kostte Meg moeite om rechtop te gaan zitten, dus greep Simon behulpzaam haar arm om haar omhoog te trekken.

‘Tijd om op te staan.’

‘Simon?’ Ze draaide haar hoofd opzij en keek met knipperende ogen naar het raam. ‘Het is nog donker.’ Ze liet zich terugvallen op het bed en wilde het beddengoed weer over zich heen trekken.

Hij pakte het snel vast en een korte worsteling zorgde ervoor dat ze weer overeind vloog.

‘Het is niet donker; het is gewoon nog vroeg,’ zei hij. ‘Kom, Meg. Dan gaan we een wandeling maken.’

‘Het is nog geen ochtend. De wekker is nog niet eens gegaan.’

‘Je hebt geen wekker nodig. De mussen zijn al op en zij zeggen dat het ochtend is.’

Toen ze geen antwoord gaf, sleurde Simon haar uit het bed en duwde hij haar via de deur van de slaapkamer door de gang naar de badkamer.

‘Ben je al wakker genoeg om te plassen en je tanden te poetsen?’

Ze deed de deur vlak voor zijn gezicht dicht.

Simon vatte dat als een ja op en liep terug naar Megs slaapkamer om de kleren tevoorschijn te halen die ze nodig zou hebben. De meeste kleren dan. Een man hoorde het ondergoed van een vrouw niet uit een la te halen, tenzij hij een paar vormde met die vrouw. Mannen mochten het ondergoed zelfs niet eens zién, tenzij de vrouw zelf haar ondergoed wilde laten zien.

Hij snapte niet waarom iedereen zich er zo druk over maakte als een man een paar schone kleren uit een la haalde. Onderkieren roken veel interessanter nádat de vrouw ze aan had gehad.

Waarschijnlijk niet iets wat mensenvrouwen wilden weten.

Tijdens het wachten maakte hij het bed op, eerder om te voorkomen dat Meg er weer in zou kruipen dan omdat hij de kamer wilde opruimen. Bovendien werd hij er gelukkig van als hij met zijn handen over de lakens kon strijken en haar geur kon inademen.

Waarom had hij de vorige avond toch bedacht dat het een goed idee was om in zijn mensengedaante te slapen, helemaal omdat het inhield dat hij dan alleen moest slapen? Als hij zoals gewoonlijk zijn Wolvengedaante had aangenomen, had hij bij Meg kunnen blijven, had hij opgerold naast haar op het bed kunnen liggen.

Oké, hij had niet echt gedacht dat het een goed idee was om de nacht in zijn mensengedaante door te brengen, hooguit noodzakelijke training. Volgende week kwamen zes Wolven van de Adirondakroedels naar het Stadspark van Lakeside om te leren omgaan met mensen op een manier die in hun eigen territorium niet mogelijk was. Drie van hen waren volwassen en hadden al regelmatig te maken met de mensen die in de dorpen woonden in en rond het Adirondakgebergte. De andere drie waren jonge Wolven die net hun eerste jaar hadden afgerond van hun op mensen georiënteerde training die hun moest leren toezicht te houden op de mensen die in Thaisia woonden.

Erop toezien dat de mensen zich hielden aan de afspraken die hun voorouders hadden gemaakt met de *terra indigene* was gevaarlijk werk. De Anderen duiden mensen wel aan als slim vlees – wat ze ook waren – maar ze waren daarnaast ook roofzuchtige indringers die gebied inpikten waar en wanneer ze maar konden. En in tegenstelling tot wat de vertegenwoordigers van hun besturen beweerden, maakten mensen zich niet al te druk om het algemeen welzijn van hun eigen soort. Mensen die lid waren van de Mensen Altijd Eerst-beweging hadden moord en brand geschreeuwd over het voedseltekort in Thaisia en beweerde dat de *terra indigene* dit hadden veroorzaakt. In werkelijkheid waren het juist menselijke leden van MAE geweest die de extra voorraad eten uit winstbejag hadden verkocht aan het Cel-Romano Verbond van Naties en er vervolgens over hadden gelogen. Die leugens waren aanleiding geweest voor een gevecht in Lakeside dat had geleid tot de dood van agent Lawrence MacDonald en Crystal Kraaigard. Door deze handelingen hadden de mensen de aandacht

getrokken van *terra indigene* die meestal ver uit de buurt bleven van door mensen bestuurde plaatsen zolang hun bedoelingen welwillend waren.

Deze Inheemse Aardbewoners, die diep in de wildernis leefden, waren tot de conclusie gekomen dat de mensen die in Thaisia woonden hun vertrouwen hadden geschonden, en alle afspraken tussen mensen en Anderen konden weleens worden herroepen. Zouden waarschijnlijk worden herroepen. Er golden nu al beperkingen voor de lading die de schepen mochten vervoeren die over de Grote Meren voeren. Er golden ook beperkingen voor welk soort mensen van de ene menstad naar een andere mocht reizen. De sancties bezorgden de menselijke besturen die op lokaal niveau alle mensenzaken overzagen de nodige kopzorgen. Als schepen geen voedingsmiddelen en koopwaar van de ene regio naar een andere mochten vervoeren, als treinen geen voedingswaren en brandstoffen mochten vervoeren naar de steden die deze dingen nodig hadden, wat zou er dan gebeuren met alle mensen die op het continent woonden?

Als de mensen die zogenaamd de leiding hadden ook maar een béétje aandacht hadden besteed aan de geschiedenis van Thaisia, hadden ze geweten wat er met de mensen zou gebeuren. De roofzuchtige, tweebeinige indringers zouden worden uitgeroeid en het land zou worden terugggevorderd door de Inheemse Aardbewoners, de *terra indigene*, de Anderen.

Alleen zou dat nu niet zo gemakkelijk meer gaan als een paar eeuwen geleden. Toen hadden de mensen maar weinig gebouwd of gebruikt wat het land kon schaden als het werd achtergelaten tot het uit zichzelf was vergaan. Nu waren er raffinaderijen die de ruwe olie bewerkten die uit de aarde werd gehaald. Nu bestonden er opslagplaatsen voor brandstoffen. Nu waren er industrieën die het land konden schaden als ze werden achtergelaten. Hoeveel schade zou er worden aangericht als die dingen werden vernietigd of achtergelaten?

Simon wist het antwoord op die vragen niet en de *terra indigene* die over de wildernis waakten – de gevaarlijke, primitieve wezens die hun ware *terra indigene*-aard hulden in gedaanten die zo oud waren dat er niet eens namen voor bestonden – zouden zich ook niets van de antwoorden aantrekken. Ook als al het andere van de wereld verdween

om plaats te maken voor het nieuwe dat zou ontstaan uit verwoesting en verandering, zouden zij er nog altijd zijn.

De *terra indigene*-gedaantewisselaars zoals de Wolven en de Beren, de Haviken en de Kraaien, noemden deze gedaanten de Ouderlingen, een goedaardig klinkend woord voor de wezens die Namids tanden en klauwen vormden.

Toen Meg terugkwam uit de badkamer zag ze er iets wakkerder uit en ook veel minder blij om hem te zien. Ze zou nog veel chagrijniger worden wanneer ze erachter kwam waarom hij deze wandeling wilde maken.

‘Kleed je aan, Meg. Ik moet met je praten.’

Ze wees naar de deur van de slaapkamer.

Hij was de leider van het Stadspark en zij was een werknemster van het Stadspark, dus ze mocht hem eigenlijk geen dingen opdragen, zelfs niet zonder woorden. Maar hij begon te leren dat de roedelhiërarchie in de omgang met mensen in hun woning niet altijd werd aangehouden. Dat hield in dat Meg in haar woning dominant was en zich er niets van behoefde aan te trekken dat hij verder overal dominant was.

Hij verliet de kamer, trok de deur achter zich dicht en drukte een oor tegen het hout. Lades die open- en weer dichtgingen. Beweging.

‘Sta me niet zo te bespioneren, Simon.’

Ze klonk niet langer slaperig, maar geërgerd. Nu hij het stekelvarken genoeg had gepord, om het zo maar te zeggen, liep hij terug naar de keuken om in haar kastjes en koelkast te kijken of ze wel genoeg menseneten had. Een halve liter melk; een paar happen – in mensentermen misschien iets meer dan een paar happen – kaas; een schaalje aardbeien, haar deel van de aardbeien die Henry Beergard en zij de vorige dag hadden geplukt; een verpakt half broodje van Een Kleine Hap, het eethuisje in het Stadspark.

In de keukenkastjes stonden een blik perziken, een pot spaghetti-saus en een doos spaghetti.

‘Als je loopt te zoeken naar overgebleven pizza: die heb ik gisteravond opgegeten,’ zei Meg toen ze de keuken in kwam.

Simon deed het kastje dicht. Was dit een normale hoeveelheid eten voor mensen om in de warmere maanden op voorraad te hebben? Hij

had zelf niet veel meer in zijn keuken, maar hij joeg dan ook meestal op zijn eten en at het dan vers op, dus andere voedingsmiddelen waren hooguit toevoegingen die hij lekker vond smaken en goed waren voor zijn mensengedaante.

‘Wil je soms iets eten?’ vroeg Meg.

‘Straks.’ Hij slenterde haar keuken uit en liep naar de trap aan de achterkant die naar de buitendeur leidde, ervan overtuigd dat ze wel achter hem aan zou komen. Eenmaal buiten pakte hij haar hand en vlocht hij zijn vingers door die van haar, een vorm van tastbaar contact waarmee ze een week na haar profetie over het buurschap River Road waren begonnen.

‘Het gras is nat,’ zei Meg. ‘Kunnen we niet beter op de weg lopen?’

Simon schudde zijn hoofd. Op deze ochtend voelde de weg, die breed genoeg was voor voertuigen en in een cirkel binnen het Stadspark liep, te menselijk aan.

Waar zou hij beginnen? Wat moest hij zeggen?

Ze kwamen langs de flink uitgebreide groentetuin van het Groene Complex, het enige complex in het Stadspark waar verschillende soorten wezens naast elkaar woonden. Om de mensen te helpen die voor het Stadspark werkten, hadden de Anderen ermee ingestemd hen te laten delen in de oogst als ze hun deel van het werk uitvoerden. Minstens één mens controleerde de tuin elke dag en zorgde ervoor dat de planten voldoende water kregen – en vooral de vrouwen hadden de ogen van een Havik als het erop aankwam om onkruid op te sporen.

Aan de rand van de tuin zag hij een pluk vacht liggen, maar hij wees Meg er niet op. Blijkbaar was er iets langsgelopen om aan de jonge planten te knagen en was dat als het avondeten van iemand anders geëindigd.

‘Je wilde met me praten,’ merkte Meg op. ‘Heeft het te maken met de sancties? In het *Lakeside Nieuws* hebben heel veel artikelen bestaan over de beperkingen waaraan mensen zich tegenwoordig moeten houden.’

‘Een hoop gemjammer over de ellende die ze over zichzelf hebben afgeroepen,’ gromde Simon.

‘De mensen zijn bang. Ze weten niet wat de sancties zullen betekenen voor hun gezin.’

‘Typisch iets voor mensen om te proberen met een paar takjes een beverdam te bouwen. De sancties zijn heel eenvoudig. Het is ieder mens dat lid is van de Mensen Altijd Eerst-beweging niet langer toegestaan gebruik te maken van het recht van overpad en door de wildernis te reizen. Dat geldt voor zowel wegen als treinsporen.’

‘Boten?’

Simon schudde zijn hoofd. ‘Al het water in Thaisia is eigendom van de *terra indigene*. Schepen die over de meren en rivieren varen worden slechts getolereerd. Dat is altijd al zo geweest.’ De Elementairen die bekendstonden als de Vijf Zusters hadden al aangegeven dat elk schip dat zonder hun toestemming over de Grote Meren voer, de haven niet zou bereiken. Nou ja, het schip misschien wel, maar de bemanning niet. Een gezonken schip zou het meer tenslotte verontreinigen met brandstof en brokstukken. Hoogstwaarschijnlijk zou het schip stuurloos over het water blijven zwerven nadat de gemakkelijk over te hevelen lading was verwijderd. De bemanning zou als voer dienen voor de *terra indigene* die de taak op zich hadden genomen een onwenselijke menselijke aanwezigheid van het water te halen.

‘Hoe zit het met eten?’ vroeg Meg. ‘Volgens de berichten in de kranten en op televisie mag er niet langer eten van de ene regio naar een andere worden vervoerd.’

‘Of ze liegen om problemen te veroorzaken of ze hebben het te druk met moord en brand schreeuwen om goed te luisteren.’ Wat de Anderen betreft was het feit dat de mensen als ras niet luisterden een belangrijke reden om hun een harde les te leren: ze weigerden de waarschuwende zachte beten te begrijpen. ‘Luister, Meg, het kopen en verkopen van voedingswaren en koopwaar tussen de Simpel Levenden, de Intuïten en de *terra indigene* zal niet veranderen, en dat geldt voor alle menselijke nederzettingen die onder ons bestuur vallen. Al het voedsel dat afkomstig is van door mensen gerunde boerderijen moet worden goedgekeurd door inspecteurs van de Intuïten en *terra indigene* voordat het van de ene regio naar een andere mag worden vervoerd. Dat doen we om er zeker van te zijn dat de mensen niet opnieuw kunnen liegen en beweren dat hier een voedseltekort heerst, terwijl ze dat eten intussen verkopen aan mensen in een ander deel

van de wereld.’ Hij lachte ruw. ‘Maar dat is niet waarover ik nu met je wilde praten. Dit Stadspark – of eigenlijk een selecte groep in dit Stadspark – heeft een opdracht gekregen van de Ouderlingen, de Inheemse Aardbewoners die toezicht houden op de wildernis. Jij behoort ook tot die selecte groep, omdat jij degene bent die alles heeft veranderd.’

‘Ik?’ Megs benen weigerden even dienst. ‘Wat heb ik dan gedaan?’
Simon glimlachte. ‘Je bent jij.’

Meg Corbyn, Contactpersoon van het Stadspark van Lakeside, was een *cassandra sanguie*, een bloedprofeet die visioenen kreeg wanneer er in haar huid werd gesneden. Ze was tijdens een sneeuwstorm Beestachtig Goede Boeken in komen strompelen, op zoek naar werk, op de vlucht voor de man die haar als bezit had beschouwd en haar had gesneden uit winstbejag. Hoewel ze kwetsbaar en onervaren als een pup was geweest, had ze heel hard gewerkt om haar baan als Contactpersoon onder de knie te krijgen en had ze al even hard gewerkt om te leren hoe ze moest leven. Een aantal van de mensen die in het Stadspark werkten, had zich over haar ontfermd, haar geholpen en dingen geleerd, en zelfs beschermd. Daardoor was de relatie veranderd die deze mensen hadden met de Anderen.

Simons glimlach vervaagde. ‘Hoeveel mens zullen de *terra indigene* behouden? Dat is wat wij moeten bepalen.’

Meg bleef abrupt staan. ‘Wat betekent dat?’

‘Dat is nóg iets wat we zullen moeten bepalen.’

Hij trok zachtjes aan haar hand om haar weer in beweging te krijgen, maar ze staarde hem roerloos aan met haar grijze ogen die dezelfde kleur hadden als de ochtendlucht.

‘Hoeveel mens jullie zullen behouden? Waarover moeten jullie in vredesnaam beslissen? Of de *terra indigene* in mensengedaante zaken als vingers en duimen mogen behouden? Want vingers en duimen zijn echt ontzettend handig. Henry is beeldhouwer. Hij zal ze echt niet willen missen. En jijzelf ook niet.’

Simon keek haar onderzoekend aan. Misschien hadden menselijke hersens echt langer nodig om wakker te worden dan die van de *terra indigene*. Wanneer hij wakker werd, was hij ook meteen wakker. Hij gaapte, rekte zich uit en was klaar om te spelen, te jagen en zelfs voor

het menselijke werk dat voortkwam uit de Raad en Beestachtig Goede Boeken, de boekwinkel die hij samen met Vladimir Sanguinati dreef. Ofschoon Meg een heel bijzonder soort mens was, bezaten haar hersens kennelijk geen knop om snel wakker te worden.

Hij sliep 's nachts echter meestal bij haar en wist dus dat ze normaal gesproken niet zo traag van begrip was. Misschien vormde de roep van de mussen wel een goed wekmiddel voor het lichaam, maar hadden de hersens toch een elektrische wekker nodig? Of misschien was er wel een verschil tussen mannelijke en vrouwelijke mensen? Dat zou hij moeten vragen aan Karl Kowalski, die een paar vormde met Ruthie Stuart en tevens een van de politieagenten was die samenwerkte met het Stadspark.

Hij liep verder en trok Meg een paar stappen mee totdat ze weer uit zichzelf meeliiep.

‘Het gaat niet om de huls.’ Simon trommelde met de vingers van een hand op zijn borst. Maar omdat dit Meg was en ze samen heel veel dingen aan het leren waren die te maken hadden met mensen, vertelde hij haar meer dan hij ieder ander mens zou hebben verteld – hij vertelde haar over zijn eigen angsten. ‘In zekere zin gaat het wel over de huls. Namid heeft de Inheemse Aardbewoners geschapen als dominante roofdieren en we blijven dominant, omdat we leren van de andere roofdieren die in onze wereld rondlopen. We nemen hun gedaante aan om niet op te vallen en hen te kunnen gadeslaan, om te leren hoe ze jagen, hoe ze leven. We nemen een groot deel van hun aard over door in die gedaante te leven. Maar niet alles. We zijn en blijven altijd Inheemse Aardbewoners. Maar omdat de dierlijke gedaante iets is wat aan onze jongen wordt doorgegeven, is een *terra indigene*-Wolf niet meer hetzelfde als een *terra indigene*-Beer, -Havik of -Kraai. Die gedaanten bestaan al een hele tijd – en gedaanten als die van de Haaigard zelfs nog langer.’

Ze wandelden even in stilte verder.

‘Ben je bang dat je té menselijk wordt?’ vroeg Meg.

‘Ja.’

‘Nou, dat zal nooit gebeuren,’ zei ze fel, en ze kneep in zijn vingers. ‘Jij bent een Wolf en zelfs als je er niet als een wolfachtige Wolf uitziet, ben je nog steeds een Wolf. Dat heb je zelf gezegd. Daar veran-

dert je mensengedaante of het feit dat je een boekwinkel runt helemaal niets aan.'

Simon dacht na over wat ze zei ónder de woorden die ze zei.

Meg wilde niet dat hij nog menselijker werd. Ze wilde juist dat hij een Wolf bleef. Omdat Meg de Wolf veel meer vertrouwde dan ze een menselijke man vertrouwde.

Hij ervoer een licht gevoel vanbinnen dat daar een minuut eerder nog niet had gezeten. Het werk in het Stadspark bracht een zeker gevaar met zich mee, vooral voor de *terra indigene* die heel veel tijd doorbrachten met mensen, omdat er altijd een risico bestond dat ze te veel van hun mensengedaante overnamen en dan niet langer bij hun eigen soort pasten. Daar maakte hij zich zorgen over, zeker de laatste tijd, nu zijn blootstelling aan mensen een persoonlijk tintje had gekregen. Maar Meg zou niet toestaan dat hij té menselijk werd, omdat ze wilde dat hij de aard en het hart van een Wolf behield.

Hij keek haar van opzij aan, keek naar haar heldere grijze ogen, de lichte huid met de roze wangen en het dikke zwarte haar dat zo kort was geknipt dat het aanvoelde als het dons van een pup. Klein en slank, met spieren die zich langzaam maar zeker begonnen af te tekenen onder de tere huid.

Hoeveel mens zou te veel mens zijn voor Meg?

Simon zette de gedachte van zich af. Hij had op dat moment al genoeg problemen aan zijn hoofd.

'Je hoeft niet bang te zijn voor wat je misschien overneemt van onze menselijke vrienden,' zei Meg zacht. 'Dat zijn goede mensen.'

'Hoe weet je dat?'

'Omdat ik met slechte mensen te maken heb gehad.' Een grimmige herinnering aan de plek waar ze was opgegroeid en opgeleid, en tegen betaling was gesneden.

Hij knikte om aan te geven dat hij haar begreep. 'We moeten bedenken wat we willen behouden en wat we bereid zijn zelf te maken als hier geen mensen meer zijn.'

Ze wierp hem een indringende blik toe en zei met trillende stem: 'Moeten de mensen hier dan weg?'

'Misschien.' Hij gebruikte het woord 'uitroeiing' niet. Meg was slim genoeg om het woord toch te horen. Hij vertelde haar ook niet

dat het Stadspark van Lakeside de enige reden was dat de Ouderlingen nog geen definitieve beslissing hadden genomen over de mensen die op het continent Thaisia leefden.

‘Mag ik dit bespreken met Ruth, Merri Lee en Theral?’

‘Dat zijn mensen, Meg. Zij zullen alles willen behouden.’

‘Mensen hebben heel veel dingen nodig waar ik niets van afweet. Ik heb vierentwintig jaar als iemands eigendom in een Instelling doorgebracht en in een cel gewoond zodra ik oud genoeg was om alleen te wonen; ik kan me niet herinneren hoe de meisjes leefden voordat ze oud genoeg waren om aan hun opleiding te beginnen. Jij weet wel wat het Stadspark nodig heeft, maar dat is ook beslist niet alles.’

‘Volgens de afspraken met de mensen moet een Stadspark beschikken over alles waarover de mensen in die betreffende stad beschikken, dus als het niet in het Stadspark te vinden is, hebben mensen het niet echt nodig.’ Dat was een zeer twijfelachtige waarheid die geen stand zou houden zodra ze werd getest en dat beseften ze allebei. ‘En als je het aan de vrouwenroedel vertelt, zullen Ruthie en Merri Lee het aan hun levenspartner vertellen en die werken allebei bij de politie.’

‘Die zijn ook heel vaak hier te vinden en zijn heel behulpzaam,’ wierp Meg tegen.

Daar kon hij niets tegen inbrengen. Karl Kowalski en Michael Debany deden hun best de *terra indigene* te begrijpen en waren aardige mannen, ook al waren ze mens. En Lawrence MacDonald, een andere politieagent en Therals neef, was onlangs omgekomen toen een groep mensen en Anderen een overdekte markt in Lakeside bezocht om de Kraaigard de gelegenheid te geven wat glimmers en andere schatten te kopen. Dat uitje was abrupt ten einde gekomen toen de groep werd aangevallen door leden van de Mensen Altijd Eerst-beweging. Op Vlad na was iedereen gewond geraakt tijdens dat gevecht, en MacDonald en Crystal Kraaigard waren daarbij om het leven gekomen.

‘Je zou Steve Veerman ook naar zijn mening moeten vragen,’ zei Meg.

‘Meg...’

‘Die Ouderlingen hebben toch niet gezegd dat je het níét aan mensen mocht vragen?’

Hij zuchtte. ‘Nee, dat hebben ze inderdaad niet gezegd, maar we

moeten voorzichtig zijn en ervoor zorgen dat niet te veel mensen ervan afweten. De mensen die lid zijn van de Mensen Altijd Eerst-beweging zijn onze vijanden. Ze zitten in steden en stadjes in heel Thaisia en zij zijn de reden dat de Ouderlingen nu naar alle mensen op het continent kijken in plaats van de slechtheid in één stad onschadelijk te maken en het land terug te vorderen.’

Natuurlijk had hij al aan drie mensen verteld wat er op het spel stond. Hij was ervan overtuigd dat hoofdinspecteur Burke en inspecteur Montgomery te vertrouwen waren, maar kende de derde man niet die bij de bespreking aanwezig was geweest toen hij hun over de sancties vertelde. Greg O’Sullivan werkte voor de gouverneur van de Noordoost-regio, dus het was heel goed mogelijk dat vijanden van de *terra indigene* al bezig waren met het plannen van het laatste beetje rottigheid dat de weegschaal in hun eigen nadeel zou doen doorslaan.

Als dat gebeurde, zou het niet de eerste keer zijn dat de mens uit een deel van de wereld verdween en Simon betwijfelde of het de laatste keer zou zijn.

En omdat de mogelijkheid als los gesteente was dat elk moment op hen allemaal kon neerregenen, was het noodzakelijker dan ooit om te bepalen hoeveel mens de *terra indigene* moesten behouden.

‘Oké,’ zei hij. ‘Bepreek het dan maar met de vrouwenroedel. Maar zorg ervoor dat ze beseffen dat dit gevaarlijke informatie is.’

‘Dat zal ik doen.’ Meg bleef opeens staan en fluisterde: ‘Konijntje.’

Konijntje. Het water liep Simon in de mond. Ook al had hij in zijn mensengedaante geen schijn van kans om het te vangen. Hij keek om zich heen. Hij rook het konijntje wel, maar zag het nergens. Plotseling drong het tot hem door dat Meg naar een bruin hoopje staarde dat een stap bij hen vandaan in het lange gras zat. Het had net zo goed een stuk steen kunnen zijn of een boomstronk die uit de grond omhoogstak – maar die dingen hadden geen oren.

Hij slaakte teleurgesteld een zucht. Slechts een éénhapskonijn.

Meg liep achterwaarts weg en trok hem met zich mee.

‘Is het niet schattig?’ fluisterde ze, terwijl ze terugliep naar het Groene Complex.

‘Als het straks al jouw broccoli opeet, denk je er vast anders over,’ zei Simon.

‘Dat doet het vast niet. Of wel?’

‘Broccoli is groen en het is nu eenmaal een konijn.’

Meg versnelde chagrijnig knorrend haar pas. ‘Nou, het was tóch een schattig diertje.’

En eentje dat waarschijnlijk mocht doorgroeien, aangezien niemand er op dit moment een volwaardige maaltijd aan zou hebben.

Maar dat zei Simon maar niet hardop, wat hij vermoedde dat Meg het liever als schattig diertje zag dan als knapperig hapje.

Lees verder in *Grijze ogen*.

Uitgeverij De Fontein wil alle deelnemers en supporters van de crowdfundingactie voor *Grijze ogen* hartelijk danken voor hun enthousiasme en steun. Dankzij jullie werd de actie een succes! Onze zes proeflezers, die in de eerste proef op zoek zijn gegaan naar fouten en onvolkomenheden, zijn Renske Baten, Karen Dekkers, Sharon Hallmanns, Ellis van der Miessen, Anouk Röling en Jamie Roos. Eventuele resterende fouten vallen uiteraard enkel onder de verantwoordelijkheid van de redactie.

Eerste druk november 2016

Oorspronkelijke titel *Marked in Flesh*

Oorspronkelijke uitgever ROC, an imprint of New American Library, a division of Penguin Group (USA) LLC

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB

Copyright © Anne Bishop, 2016

The moral right of Anne Bishop to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4215 4

ISBN e-book 978 90 261 4216 1

NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.